

Жалбена комисија судова, у већу састављеном од Мире Ђорђевић, председника већа, [REDACTED], чланова већа, решавајући по жалби [REDACTED], изјављеној против решења в.ф.председника [REDACTED] [REDACTED] године, на основу члана 142 и члана 144 став 1 Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ бр. 79/05...142/22) и члана 136 Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС“ бр. 18/16...2/23), у поступку накнаде трошкова превоза, на седници одржаној дана 15.10.2024. године, донела је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба [REDACTED], изјављена против решења в.ф.председника [REDACTED] [REDACTED] године, као неоснована.

Образложење

Решењем в.ф.председника [REDACTED] [REDACTED] године, ставом првим диспозитива, [REDACTED], запосленој у [REDACTED], не одобрава се накнада за трошкове превоза за долазак и одлазак са рада, а на основу промене места становања и пријаве боравишта у [REDACTED]. Према ставу другом диспозитива, одређено је да трошкови превоза за долазак и одлазак са рада за запослену ће се обрачунавати по решењу овог суда [REDACTED] [REDACTED] године.

Против наведеног решења, [REDACTED] је изјавила жалбу наводећи да због новонастале ситуације, односно пресељења у [REDACTED], узевши у обзир да промена становања запосленог након закључења уговора о раду не утиче на увећање трошкова превоза које је послодавац дужан надокнадити запосленом у тренутку закључења уговора о раду, без сагласности послодавца, па је предложила да јој се помогне и омогући стицање права на трошкове превоза аутобуског превозника [REDACTED] како би неометано могла да долази на посао и одлази са посла, по цени једномесечне карте. Обавезује се да ће у најкраћем могућем року доставити доказ о пријави пребивалишта, као и доказ о њеној новој адреси становања у личној карти.

Првостепени орган је доставио комплетне списе са одговором на жалбу, у коме је оспорио наводе жалбе остајући у свему при својој одлуци и датим разлозима у образложењу решења.

Након оцене навода жалбе, ожалбеног решења, одговора на жалбу и достављених списа, Жалбена комисија судова је нашла да жалба није основана.

Према стању списа и образложењу ожалбеног решења, жалиља је дана 05.09.2024. године, поднела молбу за плаћање путних трошкова због промене места боравка, заведену под бројем [REDACTED] [REDACTED] године, уз коју је приложила потврду [REDACTED] [REDACTED] године и потврду [REDACTED] [REDACTED] године о цени месечне карте на релацији [REDACTED] – Београд. У молби је навела да би на посао долазила са својим невенчаним супругом аутомобилом, јер

и он ради у Београду. Разматрајући поднету молбу, в.ф. председника суда је утврдио да је по решењу овог суда [REDACTED] године запосленој утврђено право на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини месечне претплатне карте у градском саобраћају за град Београд за зону А, према времену проведеном на раду, а на основу изјаве запослене о коришћењу превоза за долазак и одлазак са рада и очитане личне карте из које је утврђено да има пријављено пребивалиште у улици [REDACTED]. Позивајући се на члан 4 Закона о државним службеницима, члан 118 Закона о раду, члан 4 став 2 Правилника о условима за остваривање права на наплату трошкова превоза запослених у [REDACTED], као и на мишљење Министарства за рад, борацка и социјална питања број 011-00-00368/2014-02 од 23.10.2024. године, а имајући у виду чињеницу да је жалиља закључила уговор о раду дана 01.10.2010. године са првостепеним органом, односно Републиком Србијом као послодавцем, да је из места становања односно пребивалишта у коме и ради, пријавила боравиште у [REDACTED] године из личних разлога, првостепени орган је одлучио као у изреци решења.

Према члану 4 Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ бр. 79/05...142/22), на права и дужности државних службеника која нису уређена овим или посебним законом или другим прописом примењују се општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе.

Према члану 118 став 3 Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/2005...95/2018-аутентично тумачење) и члану 4 став 2 Правилника о условима за остваривање права на наплату трошкова превоза запослених у [REDACTED], промена места становања запосленог након закључења уговора о раду, не може да утиче на увећање трошкова превоза које је послодавац дужан да накнади запосленом у тренутку закључења уговора о раду, без сагласности послодавца.

Полазећи од цитираних одредби, као и чињенице да је жалиља променила место становања након закључења Уговора о раду, Жалбена комисија судова налази да је правилно првостепени орган одлучио када није одобрио жалиљи накнаду за трошкове превоза за долазак и одлазак са рада на основу промене места становања и пријаве боравишта у [REDACTED], будући да јој је решењем од 01.06.2023. године већ утврђено право на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини месечне претплатне карте у градском саобраћају за град Београд за зону А, према времену проведеном на раду, а на основу изјаве запослене о коришћењу превоза за долазак и одлазак са рада и очитане личне карте из које је утврђено да има пријављено пребивалиште у ул. [REDACTED].

Жалбена комисија судова је ценила све наводе жалбе, али налази да су исти неосновани и да као такви нису од утицаја на другачије решење ове управне ствари, јер жалиља наводи жалбе не доводи у сумњу законитост ожалбеног решења.

Наводи жалбе да је променила место становања и пријаве боравишта у [REDACTED] након закључења уговора о раду, је без утицаја на другачију одлуку, будући да је у закону децидно наведено да промена места становања запосленог након закључења уговора о раду, не може да утиче на увећање трошкова превоза које је послодавац дужан да накнади запосленом у тренутку закључења уговора о раду, без сагласности послодавца, а нарочито што би наведено имало за последицу увећање трошкова превоза на терет буџета Републике Србије.

Имајући у виду наведено, Жалбена комисија судова налази да ожалбеним решењем није повређен закон на штету жалиље, па је применом члана 170 став 1 тачка 1 Закона о општем управном поступку, одлучила као у диспозитиву решења.

Упутство о правном средству:

Против овог решења може се покренути управни спор подношењем тужбе Управном суду у року од 30 дана од дана достављања решења.

Председник већа

Мира Ђорђевић

Дн-а:

- [REDACTED] - 2 примерка решења, од којих један примерак уручити жалиљи
- Архиви